

Од почетка деведесетих, када је разбијена СФРЈ у којој су сви Срби, вероватно последњи пут, живели у једној држави, а то нисмо знали/могли да одржимо, Србија тражи себе. У том тражењу економски је девастирана, међународно најблаже речено маргинализована, чак и бомбардована, безбедносно „избушена“ и угрожена и политички дестабилизована, а њени грађани осиромашени и доведени до безнађа.

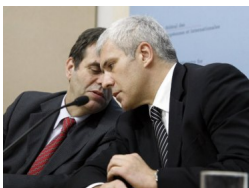
Политичке елите, самоуверене и арогантне а међусобно некооперативне и vrlo често посвађане, долазиле су на власт некада под сумњивим околностима, понајчешће безочно обмањујући бираче лажним обећањима. Почињале су сваки пут, изнова – од ратова, уличних протеста и крвавих демонстрација, преко паљења општина и кризних штабова са калашњиковима, до прављења непринципијелних и природних коалиција само да би се дошло на власт. Није ни чудо, јер је у њиховој свести и схватању вршења власти да је власт сласт а моћ богатство.

Ратно профитерство, међународне санкције и хиперинфлација представљали су почетак енормног богаћења појединаца уз и из власти, претече данашњих тајкуна. Увећавање њиховог богатства и стварање нових богаташа омогућили су пљачкашка приватизација, уништавање домаћег банкарства, неконтролисани увоз и неолиберални економски концепт, што је довело до катастрофалних резултата у привреди и огромној незапослености. Набујала је системска корупција и организовани криминал. Уништена је средња класа, а без ње нема ни политичке ни привредне стабилности. Имајући у виду кроз шта је све прошао, грађанин Србије може се слободно запитати да ли је нормалан ако још није полудео. Осиромашен до ивице беде, политички изманипулисан и преварен, али ипак, за разлику од неких из политичких елита, остао достојанствен и морално

усправан.

Са демократским променама, сада би се можда могле назвати такозваним, дошла је на власт генерација политичара која је имала шансу да промени на боље Србију на унутрашњем и поврати углед на међународном плану. Да ли је у томе успела? „Резултати“ говоре и видљиви су и „из авиона“, а грађани су то најбоље осетили на својој кожи. Србија још није изнедрила ни Броза, ни Манделу, ни Путина. Није имала политичара – државника да сагледа где је Србија и са визијом куда да крене. Државника који би својом харизмом и визијом знао да окупи све релевантне факторе у држави Србији у формулисању стратешких државних и националних циљева.

Уместо јединствене државне и националне стратегије, која би ушла у програме и радне обавезе сваког субјекта у друштву, остављајући по страни појединачне, посебно страначке интересе и разлике, свака нова власт, по правилу склепана од неприродних и непринципијелних коалиција по принципу „ја теби ти мени“, довела је до озбиљне и опасне политичке поделе српског друштва на „две Србије“, што је створило повољну климу за стране утицаје и уцене. При томе, грађани су перфидно обмањивани, не само оним о 1.000 евра деоница, већ много озбиљнијим попут изјаве у изборној кампањи 2008.: „Ја нећу дозволити да се врате мрачне снаге из деведесетих“, а одмах после избора са тим истим „мрачним снагама“ потписују Декларацију о политичком помирењу да би се само склепала било каква парламентарна већина. Сада се пак говори о „центрима моћи“ који испод жита раде на рушењу владе у којој су те „мрачне снаге“. Да није тужно и ружно било би смешно. За Србију поражавајуће.

Свима нам је јасно да је Србија на ивици понора. Србија се мора окренути саборности и политичком јединству. Мора коначно формулисати два најважнија државна и национална циља: 1. Србија економски развијена земља и 2. Србија уређена држава. Тешко да једно без другог може. ЕУ и КиМ, за сада, на споредни колосек и споровозно.

Актуелна власт, која има комотну парламентарну већину, уз најшире консултације најумнијих људи Србије, стручне и научне јавности, представника послодаваца и запослених, уз коришћење позитивних страних искустава, а њих није мало, морала би да

изради стратегију и дугорочне мере за реализацију ова два циља. При томе, имајући у виду међународне околности и посебно стране утицаје и притиске, највећу пажњу би требало посветити максималном коришћењу компаративних предности, сопствених људских потенцијала и природних и материјалних ресурса. Јер, што дође са стране биће прескупо и са условима. Не мање важно: У реализацији ова два стратешка циља Србија мора црпети своју моралну снагу из славне прошлости и духовног наслеђа што су јој оставили славни претци.

Реорганизовану дипломатију, са нагласком на економску, инкорпорирану у Министарство спољних послова и дипломатске мисије, уз расформирање тзв. Динкићеве, ставити у функцију реализације унутрашње политике на спољњем плану. Манимо се некаквих стубова и мегаломанских стратешких партнерстава којима нисмо дорасли нити нас многи од њих ни цене ни уважавају, најчешће уцењују. Не заговарам политичку неутралност још мање изолацију, већ развијање равноправне сарадње са свима уз међусобно уважавање и обострану корист. Тек тако ћемо бити у позицији да стварамо нека нова и учвршћујемо запостављена пријатељства на међународној сцени. И још нешто о чему Србија мора да води рачуна. На простору политички и безбедносно нестабилног Балкана многе ствари још нису решене, па чак ни границе. Реализацијом ова два стратешка приоритета Србија ће доћи у позицију да боље заштити своје интересе и поврати међународно уважавање.

Најновијом изборном вољом грађана формирана је нова власт. Таква је каква је. Од ње очекујемо много. Почетни ентузијазам и активности које подузима у веома тешким условима, дају наду да ће донети промене на боље. Немамо више ни снаге ни ресурса а ни луксуза да већ сада размишљамо о неким новим превременим изборима. Чак ни прекомпоновање парламентарне већине, о којој се све више говори не само у „кулоарима“, вероватно не ди донела ништа ново већ само губљење времена, нове поделе и опет све „Јово наново“. Зато, дајмо јој шансу да своје програме и коалиционе споразуме, уз уважавање воље и интереса и оног дела грађана који су свој глас дали опозицији, преточи у ова два најприоритетнија циља и донесе стратегију за њихову реализацију.